

Riding the Rockies

Journalisten Peter Smolders en Lotte Stegeman fietsen ruim elfduizend kilometer van Florida naar Alaska. Over hun zoektocht naar het échte Amerika schrijven ze een boek. Sander Koenen, eveneens journalist en vriend van de twee, fietste de mooiste en zwaarste etappes mee: dwars door de Rocky Mountains.

TEKST EN FOTOGRAFIE SANDER KOENEN

“Anders fiets je leuk een stukje mee.” Ik hoor het Lotte nog zeggen, vorige zomer op een terras in Groningen – strakblauwe lucht, twee gin-tonic op tafel. Nu het zover is, ziet de wereld er heel anders uit. Een sneeuwstorm teistert Denver en omgeving. Het slechtste weer sinds jaren, zeggen de locals. Eergisteren zag ik over een afstand van tien mijl hoe zeven auto’s van de snelweg waren geraakt. Zelfs met mijn 4x4 Chevrolet Suburban – een SUV op stereoids – was het niet veilig om de Vail Pass over te steken. Dus zat ik de nacht uit in een motel in Idaho Springs en reed de volgende dag in veertien uur via Moab in Utah (mijn huurfiets ophalen), terug naar Pueblo, Colorado (het startpunt van onze tocht). Als dit een voorbo-

de is van het weer de komende dagen, wordt dit geen fietstocht maar een expeditie.

Mijn vrienden Lotte en Peter hebben inmiddels twee maanden fietsen in de benen door Florida, Alabama, Mississippi, Arkansas, Missouri en Kansas. Na twee dagen in Pueblo – ‘een aaneenschakeling van strip malls en andere lelijkheid’ – staan ze te popelen om verder te trappen richting de Rockies. Maar het weer is ook vandaag nog belabberd, dus fietsen we twintig kilometer naar een campground bij Lake Pueblo, aan de andere kant van de stad. Onderweg stoppen we bij de Starbuds, een keten net als Starbucks, maar dan voor wiet in plaats van koffie. Filialen schieten als paddenstoelen uit de grond sinds Colorado in

2014 softdrugs legaliseerde. Manager Peter Muttly en zijn vrouw runnen het winkeltje waar je als inwoner van de staat maximaal 28 gram wiet mag kopen. Per bezoek. Lotte is geïntrigeerd door het rijke assortiment, van fruit- en energiedrankjes tot koekjes, chocolade en ‘Dogg treats’, de speciale wietlijn van Snoop Dogg, maar vooral door Cheeba Chews: toffe snoepjes met daarin THC. Volgens Muttly staat één snoepje gelijk aan twee hijsen van een joint. Dat blijkt die avond een onderschatting. Intens gelukkig, maar tegelijkertijd supersloom is Lotte niet meer in staat de dop van een fles wijn te draaien. Ik zie er van af, morgen wacht de eerste berggrit: zestig kilometer klimmen naar een hoogte van 2.767 meter.

DAG 1

Route: Pueblo,
Colorado - Lake
Pueblo State Park
Afstand: 20,5 km
Klimmen/dalen:
114m/60m

JFK riding the rockies

Niet geslapen. Met dank aan mijn zomerslaapzak en de buitentemperatuur van -3 graden. Ik dacht: fietstocht, dus klein en licht inpakken. Misschien heb ik het iets overdreven. Het fietsen op hoogte valt me zwaar vandaag. Mijn lichaam is nog niet gewend aan de ijle berglucht. Snakkend naar zuurstof ploeteren Lotte en ik naar boven, terwijl Peter als een tekenfilmfiguur voorbij peddelt. Op het lichtste verzet lijken zijn benen tweehonderd toeren per minuut te draaien; hij is compleet in z'n element. 'Ik hou van fietsen,' schreef hij eerder op hun Tumblr-weblog. Lotte vulde aan: 'Ik hou van gefietst hebben.'

Met een gangetje van ruim vijftig kilometer per uur zeilen we aan de andere kant van de berg het dorp Westcliffe binnen. Rechtstreeks door naar Chappy's Mountain View Bar & Grill voor bier en hamburgers en grote verhalen over hun fietstocht of a lifetime die eind februari in Miami begon. Windkracht acht op de neus in Kansas, niet tegenin te trappen. Wapens shoppen met de markante Mary en haar man Robert. Zelf gestookte bourbon – moonshine – drinken van Jay, een trotse smid in het dorp Fair Grove, Missouri. En een kroegavond om nooit te vergeten met uroloog Guy – Gerard Joling lookalike, zo vond hij zelf ook na het zien van een foto – die niet uitgepraat raakte over alle gebroken penissen die hij in zijn leven had gerepareerd. Op zoek naar het échte Amerika spraken Lotte en Peter tot nu toe 129 Amerikanen, doorkruisten ze zeven staten en fietsten 4.042 kilometer.

DAG 2

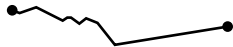
Route: Lake Pueblo

State Park -
Westcliffe

Afstand: 82,2 km

Klimmen/dalen:

1.508m/610m

DAG 3

Route: Westcliffe

- Salida

Afstand: 77,3 km

Klimmen/dalen:

376m/615m

Na een ontbijt van koffie, omeletten en pancakes bij een typisch Amerikaanse diner, zijn de eerste veertig kilometer bergafwaarts. We klokken 69,3 kilometer per uur als topsnelheid. Jammer dat dalen zoveel sneller gaat dan die helletocht omhoog. Bij het gehucht Cotopaxi

draaien we linksaf Highway 50 op. Het is bijna vlak, maar met een stevige westenwind is het knokken om kilometers te maken richting het vakantiehuis van kennissen waar we vannacht slapen.

Zo rollen Lotte en Peter door Amerika. Van campground, via warm showers (mensen

die onderdak bieden aan collega-fietsliefhebbers) naar motels en soms een logeeradresje. Leven uit vier tassen - twee voor, twee achter - en dat een half jaar lang. Veel mensen dromen ervan, weinigen doen het. Ik kook een familiepan pasta die leeg gaat. We moeten 'stapelen'

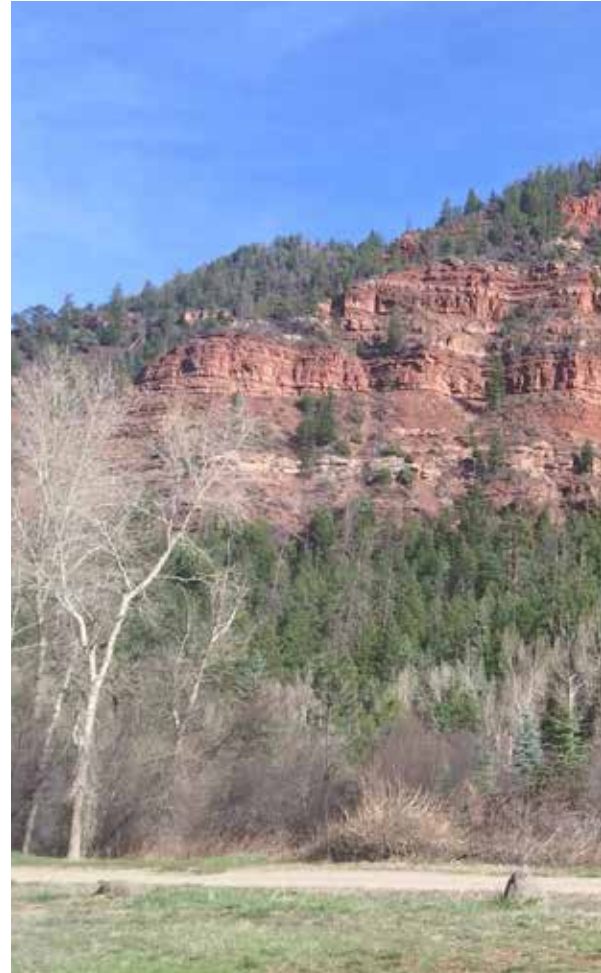
voor de rit van morgen: de beruchte Monarch Pass naar het allerhoogste punt in deze cross country fietstocht, 3.448 meter. Geïntimideerd door de witte top die overal bovenuit steekt en de spookverhalen van de mensen onderweg, liggen we alle drie een paar uur wakker.

In de bergen wordt de fietscomputer een baken. Voortdurend houden Peter en ik de afstand tot de top en de hoogtemeters in de gaten: bezigheidstherapie. Met de getallen reken je makkelijk het stijgingspercentage uit: zes procent over de laatste zestien kilometer. De klim is killing en Peter schreeuwt het uit als hij na drie uur stampen links, rechts, links, rechts eindelijk de top van Monarch Pass bereikt. Sneeuw ligt metershoog om ons heen en het is ijskoud, maar wat smaakt deze overwinning zoet. We omhelzen elkaar, maken foto's voor het boek en doorkruisen de souvenirwinkel vol prullaria op zoek naar eten; ook op deze hoogte ontkom je niet aan ordinair Amerikaans consumentisme. Daarna volgt wat de mooiste afdaling van de hele week zal zijn, misschien zelfs van hun hele reis. Met veertig gemiddeld over bochtige wegen door de besneeuwde, beboste toppen van de Rocky Mountains; een troep herten rent tweehonderd meter met ons mee - dit is Amerika op z'n fraaist.

We slapen in cabins bij Tomichi Creek Trading Post, waar Leon, tweehonderd kilo lichaam losjes verpakt in een grijze slobberbroek en rood T-shirt (maat 4XL), speciaal voor ons de winkel opent, zodat we eten kunnen kopen. In de schappen ligt niets vers, geen brood of zuivel en zelfs geen blikgroenten. Als we dan maar vier zakken chips, wat snoep, koekjes en drie blikken Campbell Noodlesoup op de toonbank zetten, zegt Leon: "Ah, ik zie dat jullie hetzelfde dieet hebben als ik." Tja, dat valt niet te ontkennen. Alleen hebben wij net een berg van 3.448 meter beklommen en forenst hij dagelijks 45 meter van zijn huis (een cabin) naar zijn werk (het winkeltje)... in een pick-up truck!

DAG 4

**Route: Salida -
Tomichi Creek
Trading Post,
Sargents**
Afstand: 56,7 km
**Klimmen/dalen:
1.296m/875m**

DAG 5

**Route: Tomichi
Creek Trading Post,
Sargents - Lake
Fork Campground,
Sapinero**
Afstand: 97,6 km
**Klimmen/dalen:
237m/519m**

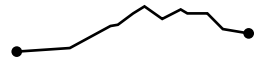
Van mij mag deze tocht nog weken duren. Het heeft iets puurs. Alle onzin afgepeld, weg met de waan van de dag en de waanzin van honderd-zestig e-mails die op dit moment in mijn telefoon op een antwoord wachten. Ze wachten maar, de mensen aan de andere kant... 'geen service', zegt mijn mobiele telefoon.

En route doen we ons tegoed aan verse groenten bij een Chinees restaurant in Gunnison. Misschien wel het grootste voordeel van zo'n trip: als je gemiddeld een uur of zes, zeven per dag op de fiets zit, kun je bijna grenzeloos eten. Op de stoep voor het restaurant vra-

gen twee mannen honderduit over het avontuur van Lotte en Peter. De twee oogsten vaker bewondering van passanten. John van de fietswinkel in Gunnison is zo trots dat hij Lottes fiets gratis repareert en Peter een binnenband cadeau geeft. 'Awesome', zegt hij om de drie zinnen.

De laatste kilometers naar het prachtige Lake Fork

campground zijn loodzwaar. Het moreel daalt nu snel omdat we opnieuw een ijskoude nacht tegemoet gaan (ik nog steeds met zomerslaapzak) en onze Pilav-met-quinoa-expeditie-maaltijden zich zowel qua smaak als textuur het best laten vergelijken met vogelzaad. We delen het enige biertje dat er nog is en liggen om halfnacht in onze tenten.

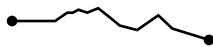
DAG 7

**Route: Montrose -
Placerville**

Afstand: 87,6 km

**Klimmen/dalen:
1.242m/789m**

We vertrekken later omdat de wind vanaf tien uur gaat liggen. Genoeg tijd dus voor een klassiek Amerikaans hotelontbijt – cornflakes, havermout, wafels, muffins – en om bij Walmart een winterslaapzak te kopen. Eenmaal on the road lijkt mijn knie zich enigszins te herstellen. Wind tegen, berg op; het valt me niet tegen. Naar beneden blijkt een stuk minder leuk met veertig kilometer per uur tegenwind. Helemaal als een onverwachte windhoos me de berm induwt en ik over mijn fiets heen duik de greppel in. Geen schade gelukkig, alleen mijn fietscomputer is overleden. Vanaf nu dus zonder baken de berg op. Het is nog een paar kilometer naar Caddis Flats Campground, een primitieve camping met alleen een wc-gebouwtje. Nieuwe expeditie maaltijden, koffie, hout genoeg voor een groot kampvuur en vannacht de warmte van drie lagen dons.

DAG 6

**Route: Lake Fork
Campground,
Sapinero -
Montrose**

Afstand: 61,3 km

**Klimmen/dalen:
1.063m/1.585m**

We zijn nog geen twee kilometer onderweg als ik op een klim van tien procent ineens stilsta. Mijn rechterknie had het al zwaar op de Monarch Pass, maar weigert nu totaal. Hier wreekt zich mijn gebrekkige voorbereiding. Waar Lotte en Peter al honderden kilometers fietsten met forse wind tegen (tegenwind is de beste alternatieve training voor hoogtemeters) heb ik dit seizoen drie lullige buitenritjes gemaakt. De langste was zestig kilometer en telde liefst tien verticale meters – een viaduct. Ik neem vier pijnstillers, loop een paar honderd meter de berg op en trap weer verder als de pilletjes werken. Nog vier etappes te gaan. Opgeven is het laatste waar ik nu aan denk.

Bij de beklimmingen rijdt Peter vandaag in trance voorop samen met Faithless en Talking Heads. Lotte en ik volgen op een paar minuten, we praten over het schrijven van boeken, het leven onderweg en dit Amerika, het Amerika dat je niet zult ontdekken met een camper of pakketreis.

DAG 8

**Route: Caddis Flats
Campground,
Placerville - Moab,
Utah**

**Afstand: 154,8 km
(+ 29 km in een
pick-up truck)**

**Klimmen/dalen:
602m/2.565m**

Vijf uur 's middags. Onze tenten staan net over-eind bij het gehucht Bedrock als Curtis Stillwell langskomt met zijn hond Dino: "Jullie weten dat er morgen tachtig procent kans is op onweer in de La Sal Mountains?" Nee, dat wisten we niet. Peter houdt het weer elke dag in de gaten, met de hulp van zijn vriend Dave in Moab. Maar hier, op de grens van Colorado en Utah, hebben we geen mobiel bereik, dus ook geen weerbericht. Bij Curtis thuis checken we de vooruitzichten: onweer, hagel, harde wind. Dat is fietsen met gevaar voor eigen leven. Opties: een dag uitzitten of ons laten ophalen door vrienden. "Dat laatste doen we niet," zeggen Peter en Lotte resoluut. "We fietsen Moab binnen." Curtis biedt aan om zijn hele kip en medicinale wiet nog even te laten staan en ons met fietsen bovenop de bergrug af te zetten. Daarna is het nog 'maar' 64 kilometer naar Moab, voornamelijk naar beneden.

Het wordt iets vóór de top, want Curtis' pick-up slurpt 1:4 en de tank is bijna leeg. We ploeteren nog ruim een uur omhoog, nadat we vandaag al 91 kilometer hadden gefietst en aan de wijn zaten voor de tent. Militairen noemen dat een 'knakmomentje'. Als we na een lange afdaling eindelijk rechtsaf Highway 191 opslaan, is de zon al een half uur onder. Peter rijdt voorop in het pikkedonker, als een machine met gemiddeld meer dan dertig kilometer per uur. Lotte sluit de rij, knip-

perende lampjes rood en wit op haar bagagedrager. Ze heeft iets weg van een politiemotor, maar dan veel smaller. Ik hang er nauwelijks verlicht tussenin (eerder bij Walmart: "Lampjes? Niet nodig, we fietsen toch niet 's avonds."). Auto's scheren met 120 kilometer per uur rakelings langs onze schouders en bestuurders schrikken zich rot als ze het treintje fietsers op hún rijbaan langs de witte streep zien gaan. Een halve meter naar rechts en we liggen in de berm. Twee uur fietsen lijken er twaalf, maar adrenaline duwt ons vooruit. Regen, het verblindende licht van vrachtwagens, opnieuw klimkilometers; niets houdt ons nu nog tegen.

Om half elf rijden we Moab binnen, fietsend, zoals bedacht. Wat een bizarre ontknoping van een schitterend avontuur. Peter en Lotte wacht na 'onze' Rocky Mountains nog 6.200 kilometer aan country roads. Het leven teruggebracht tot fietsen, eten, drinken en de overweldigende natuur. Ik kan enige jaloezie niet bedwingen. Ik vertrek, maar liever fietste ik door tot aan Alaska... ✨